

怪しい人びと

ฝนหนาวที่คอสมอส

อิงชาโนะ เคโงะ-เซ็ซึน
กัทสึ ทาเคชิโร่ แปล

怪しい人びと
พนหนาวที่คอสตาริกา

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาซโนะ เคโงะ เขียน
กีนภาส พาหะนิชย์ แปล

จากใจสำนักพิมพ์

หลายคนเชื่อว่า “คนใกล้ตัว” คือคนที่ไว้วางใจได้ จนวันหนึ่งความลับที่คาดไม่ถึงเปิดเผย ทำให้เราตั้งคำถามกับทุกสิ่งที่เคยมั่นใจ

ในโลกของนิยายสืบสวน ผาตกรไม่ได้ซ่อนตัวอยู่ในเงามืดเสมอไป บางครั้งความเข้าใจผิดก็เป็น “แรงผลักดัน” ให้ใครบางคนก่ออาชญากรรม

ฝนหนาวที่คอสตาริกา รวม 7 เรื่องสั้นหักมุมที่อิงาซิโนะ เคโอะ พาผู้อ่านสัมผัสความสัมพันธ์อันประหลาดระวางระวางของฝน จากความรัก มิตรภาพ การงาน ไปจนถึงคนในครอบครัว ไม่มีใครบริสุทธิ์อย่างที่เห็น และเลวร้ายโดยไร้เหตุผล

สำนักพิมพ์ไต้ฟงเชิญผู้อ่านรับเมนูชีวิต ลิ้มรสชาติเยือกเย็นจากปริศนาหักมุม ปกปิดวางแผน และแก้แค้น ผ่านการสืบสวนที่ไม่จำเป็นต้องมีปิ่นนักสืบ หรือศพเลือดอาบ แต่ทุกเรื่องจะจบลงด้วยบางสิ่ง “ติดค้างในใจ” มากกว่าบางอย่างที่คาดคิด

สำนักพิมพ์ไต้ฟง

จากใจนักแปล

ที่ผ่านมาผู้แปลได้รับโอกาสให้แปลงานเขียนอาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะ มาแล้วหลายครั้ง มีทั้งงานเขียนที่เป็นซีรีส์และเล่มเดี่ยวจบ แต่ยังไม่เคยได้แปลเรื่องสั้นเลย นี่จึงเป็นครั้งแรกที่ผู้แปลได้แปลเรื่องสั้นของอาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะ และตกหลุมรักเรื่องสั้นจนหมดใจ

หนังสือเล่มนี้ประกอบด้วยเรื่องสั้นทั้งหมด 7 เรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องเขียนด้วยคอนเซ็ปต์เดียวกัน นั่นคือ “คนไม่น่าไว้วางใจ” แต่ทำให้อารมณ์บรรยากาศ และทริกที่ใช้แตกต่างกันไป แม้เรื่องสั้นทั้ง 7 ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ 30 ปีที่แล้ว

แต่ผู้แปลไม่ได้รู้สึกเลยว่าล้าสมัย ยังคงอ่านสนุกไม่แพ้ผลงานเรื่องใหม่ๆ เลย อาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะได้พาผู้อ่านท่องเที่ยวไปทั้งในประเทศญี่ปุ่นและต่างประเทศผ่านการกระทำของตัวละครเอก ผู้แปลเชื่อว่าผู้อ่านจะได้รับทั้งความบันเทิงและแง่คิดเล็กๆ น้อยๆ ที่สอดแทรกในแต่ละเรื่อง บางครั้งคนใกล้ตัวที่ดีกับคุณอาจเป็นคนไม่น่าไว้วางใจที่สุดก็ได้

สุดท้ายนี้ ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่คัดสรรงานเขียนของอาจารย์อิงาชิโนะ เคโงะมาให้นักอ่านชาวไทยได้อ่านกันอย่างต่อเนื่องจากใจถึงตัวน้อยๆ ที่อายุไม่น้อยแล้ว

ทินภาส พาหะนิษฐ์

หญิงสาวนิรนา

1

ความหื่นของคาตาโอกะเป็นเหตุให้ผมเริ่มหาลำโพง คาตาโอกะเข้าทำงานที่บริษัทนี้พร้อมกับผม แต่ว่าเราทำงานอยู่คนละฝ่าย ผมอยู่ฝ่ายวัตถุดิบ คาตาโอกะอยู่ฝ่ายบัญชี

บริษัทที่พวกผมทำงานเป็นผู้ผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าในบ้าน แต่แทบไม่มีใครรู้จักชื่อบริษัทนี้ เนื่องจากไม่ได้ติดชื่อบริษัทไว้บนสินค้าที่ผลิตจริงๆ แล้วบริษัทรับงานต่อมาจากบริษัทชั้นนำแห่งหนึ่ง หากจะยกตัวอย่างผลิตภัณฑ์ที่ติดชื่อบริษัทผมและสะดุดตาผู้บริโภค คงหนีไม่พ้นพวกสินค้าที่อยู่ในร้านขายเครื่องใช้ไฟฟ้าราคาถูกแถวย่านอาากิฮาบาระ

ฝ่ายวัตถุดิบต้นสังกัดของผมรับคำสั่งจากฝ่ายผลิตและฝ่ายวิศวกรรม แล้วสั่งซื้อวัตถุดิบหรืออุปกรณ์จากซัพพลายเออร์ ฝ่ายวัตถุดิบตั้งอยู่ข้างฝ่ายบัญชีด้วยเหตุผลง่ายๆ ว่างานเกี่ยวข้องกับเรื่องเงิน จึงเป็นเหตุให้ผมสนิทสนมกับคาตาโอกะ

เมื่อวันที่ 10 มีนาคม คาตาโอกะเดินมาที่หน้าโต๊ะผมพร้อมกับเอ่ยว่า “มีเรื่องรบกวนหน่อย” เวลาที่เฝ้าทำตัวกว้างต้องระวังเป็นพิเศษ

ผมกำลังทำใบสั่งซื้อน้ำมันหล่อลื่นเครื่องจักรจึงแค่เงยขึ้นแวบเดียวแล้วทำงานต่อทันที

“ไม่ใช่เรื่องเงินหรอกน่า ฉันเป็นโรคทรัพย์จางเรื้อรังจนกว่าจะผ่อนรถหมดนั่นแหละ”

คาตาโอกะยกเก้าอี้มาจากที่ไหนไม่รู้ นั่งลงตรงหน้าโต๊ะ

“ไม่ต้องกลัว ฉันไม่ใช่บ๊องพอจะรบกวนนายเรื่องเงินหรอก” คาตาโอกะ
ว่าแล้วกวาดตามองรอบข้างก่อนจะยื่นหน้ามาใกล้ “ขอยืมห้องหน่อยสิ”

“ห้องเหรอ ห้องใคร”

“ก็ห้องนายนะสิ” คาตาโอกะชี้หน้าอกผม

“ห้องฉันเหรอ ยืมไปทำไม”

คาตาโอกะกวาดตามองรอบตัวอีกครั้ง

“ยืมไปเพื่อไวด์ เดย์”

“ไวด์ เดย์เหรอ”

“ไม่รู้จักรึไง วันตอบแทนวันวาเลนไทน์ไง---”

“เรื่องแค่นั้นฉันรู้อยู่แล้ว วันนั้นนายจะทำอะไร”

“ฉันจะออกเดทในวันนั้น”

“หืม ก็ดีแล้วนี่”

ผมทำหน้าที่เสร็จสุดขีด คาตาโอกะเรียกตัวเองว่าเพลย์บอย เขาเล่าว่า
สมัยเป็นนักศึกษาเคยพินสาวน่ารักร้อยคน น่าจะเป็นเรื่องคุยโว แต่ว่าเขา
เป็นคนรูปหล่อจริงๆ

“เฮ้ย เดียวก่อน หมายความว่านายจะพาสาวมาที่ห้องฉันใช่ไหม”
ผมพลันหยุดทำงานจ้องหน้าคาตาโอกะ

“อ่า จริงๆ แล้วก็ใช่แหละ” คาตาโอกะปั้นยืมเอาใจ

“ไม่ตกลงนะ ทำไมฉันต้องให้ยืมห้องเพื่อสนองต้นหาของนายด้วยล่ะ”

“อย่าพูดแบบนั้นสิ คิดซะว่าช่วยเหลือกัน”

“นายไปเช่าโรงแรมก็ได้เนี่ย กินอาหารในภัตตาคาร มอบของขวัญ
และมีเซ็กส์กันที่โรงแรมในเมือง คนทั่วไปทำแบบนี้ในวันคริสต์มาสหรือ
ไวด์ เดย์ ไม่เห็นต้องมายุ่งวุ่นวายกับฉันเลย”

คาตาโอกะกอดอก โน้มตัวมาหาผม

“มันเป็นเรื่องของเศรษฐกิจฟองสบู่ ตอนนี้ฉันไม่มีปัญญาทำเรื่องพรรคนี้หรอก ในยุคที่ไม่มีไอที โบนัสก็น้อยนิด บริษัทให้สวัสดิการอื่นแทนเงินเดือน ฉันซื้อของขวัญที่ร้านทิฟฟานีแอนด์โค กินอาหารอิตาเลียน นอนห้องสวีตในโรงแรมโอกระไม่ไหวหรอก”

“พูดซะเห็นภาพเลยนะ”

ผมจู้จี้ คาคาโอกะกระแอม

“...ยังไงก็ตาม นี่ไม่ใช่ยุคที่จะทำแบบนั้นได้ อีกอย่าง ผู้หญิงบางคนก็ไม่ควรพาเข้าโรงแรม”

“ผู้หญิงบางคนหรือ”

“อ้อ ยกตัวอย่างเวลาจับผู้หญิงที่ไม่ชินกับการไปไหนมาไหนกับผู้ชาย เช่น สาวใหญ่หรือสาวบริสุทธิ์”

“จะว่าไปตอนนี้นายคบหาอยู่กับฮิโรเอะจังใช่ไหม”

“เออ ฉันเลี้ยงแต่สาวซิง”

“อืม” ผมหลุดคราง

ฮิโรเอะจังมีชื่อเต็มๆ ว่า ฮายามะ ฮิโรเอะ ทำงานอยู่ฝ่ายวัตถุดิบเหมือนผม เธอสวยติดอันดับหนึ่งในห้าของพนักงานสาว ผมก็หมายตาเธออยู่ แต่ท่าทางเธอเหมือนลูกคุณหนูผมเลยไม่กล้าเข้าใกล้

“ทำไมถึงไม่ควรพาสาวบริสุทธิ์เข้าโรงแรมล่ะ” ผมถาม

“เพราะแค่ได้ยินคำว่าโรงแรม สาวบริสุทธิ์ก็ตัวแข็งทื่อแล้วนะสิ คงเห็นคำว่าเซ็กซ์ลึบๆ โผล่ๆ อยู่หลังคำว่าโรงแรม”

คงเห็นเต็มตามากกว่าเห็นลึบๆ โผล่ๆ ละมั้ง ผมคิด

“ปล่อยให้อารมณ์พาไปแล้วมีอะไรก็น่าจะดีกว่า” คาคาโอกะพูดต่อ

“แนใจรี”

“แนใจอยู่แล้ว” คาคาโอกะวางมือบนไหล่ผม “ไวต์ เคยปีน ฉันต้องการห้องที่สร้างบรรยากาศผ่อนคลายได้มากกว่าโรงแรมก็เลยมารบกวนนายนี้ไง”

“ใช้ห้องตัวเองก็ได้นี่หว่า”

“เอ๊ยๆ ลืมไปแล้วหรอะ ฉันอยู่กับพ่อแม่จะพาสาวไปห้องตัวเองได้ยังไง”

“จะว่าไปก็จริงนะ”

“น่า ขอร้อง ฉันไม่ขอยืมฟรีๆ หรอก สามพันเยน ไม่สิ ห้าพันเยนไปเลย”

“ห้าพันเยนหรอ...”

ผมตะขิดตะขวงใจที่จะให้คาตาโอกะใช้เตียงร่วมรัก แต่เนื่องจากเพื่อน
ขอร้อง และที่สำคัญได้เงินตั้งห้าพันเยน ช่วงนี้ผมเองก็เงินไม่พอใช้เหมือนกัน

“ทำไงได้ล่ะ เอาเป็นว่าฉันตกลง”

พอได้ยินคำตอบของผม คาตาโอกะยิ้มแป้นจับมือผม

“ฉันจะไม่ลืมนบุญคุณ นายคือเพื่อนรักจริงๆ”

“แต่” ผมเอ่ย “ห้ามทำผ้าปูที่นอนเลอะนะ”

“รู้แล้วน่า ฉันจะระวัง” คาตาโอกะว่าแล้วยิ้มกริม

วันที่ 14 มีนาคมซึ่งเป็นวันไวต์ เดย์ ผมมอบกุญแจสำรองแมนชั่น
ให้คาตาโอกะที่บริษัท

“ฉันทำความสะอาดห้องไว้ให้แล้วนะ”

“ขอบใจ ฉันกังวลเรื่องนั้นอยู่พอดี” คาตาโอกะหยิบธนบัตรห้าพันเยน
ในกระเป๋าสตางค์แลกกับกุญแจ “แล้วป้ายชื่อหน้าห้องล่ะ”

“ฉันถอดออกแล้วคิดว่าคงไม่มีจดหมายมา แต่ระวังไว้หน่อยแล้วกัน
แล้วก็ออกมาอย่างช้าๆ ไม่เกินเจ็ดโมงเช้านะ เพราะว่าฉันต้องเตรียมตัวไป
ทำงาน”

“รู้แล้วๆ เอ่อ แล้วก็...” คาตาโอกะลดเสียงลง “ไอนั้นอยู่ที่ไหน”

“ไอนั้นอะไร”

“ไอนั้นไง ฉันขอไปแล้วนี่” คาตาโอกะยกนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือทำเป็นวงกลม

“อ้อ ไอนั้นหรอ” ผมพยักหน้า “อยู่ในกล่องเก็บอุปกรณ์เครื่องเสียง
ข้างทีวี เป็นของใหม่ใช้ไปแค่ไม่กี่อัน นายเห็นเดี๋ยวกี้แล้ว ฉันคิดอันละ

ห้าร้อยเยน”

“ตกลง”

คาตาโอกะผละจากผม บั้นหน้าเหมือนกำลังคุยกันเรื่องงานแล้ว
กลับไปทีโต๊ะตัวเอง

ฮายามะ ฮิโรเอะเดินมาหาผม สวนกับคาตาโอกะ

“คุณคาราซิมะ มีจดหมายจากฝ่ายผลิตค่ะ” เธอว่าแล้ววางซองจดหมาย
บนโต๊ะ เธอช่วยทำงานเล็กๆ น้อยๆ นอกเหนือจากงานที่ตัวเองรับผิดชอบ
จึงผ่อนแรงผมได้เยอะ ผิดกับพนักงานหญิงในแผนกอื่นที่ชอบทำหน้าคล้าย
จะบอกว่าฉันไม่ทำงานเบ็ดเตล็ดเด็ดขาด โดยอ้างกฎหมายว่าด้วยโอกาส
การจ้างงานที่เท่าเทียมของญี่ปุ่นเป็นโล่กำบัง

“ขอบคุณมาก”

ผมกล่าวขอบคุณ “ไม่เป็นไรค่ะ” เธอว่าแล้วยืมให้ เผยให้เห็นเขี้ยว
ข้างขวาที่มีเสน่ห์ดี พอคิดว่าหญิงสาวน่ารักขนาดนี้จะตกเป็นของคาตาโอกะ
ก็เจ็บใจซะมัด แต่เมื่อนึกภาพสองคนนั้นมีอะไรกันก็ตื่นเต้นดี

คืนนั้นผมจอดรถไว้ในที่จอดรถของร้านอาหารครอบครัวและนอน
ในรถ รถผมเป็นรถวากอนจึงปรับเบาะหลังนอนราบอยู่เสมอ ผมมีผ้าห่ม
ติดรถไว้ด้วยใช้ประทังความหนาวได้จริงๆ แล้วผมซื้อรถคันนี้มาเพื่อจะ
ใช้ท่องเที่ยวคนเดียวแต่ไม่บรรลุเป้าหมาย กลับต้องมาใช้ทำเรื่องแบบนี้
ช่างน่าสมเพชจริงๆ

เมื่อลวงเข้าเจ็ดโมงเช้าวันรุ่งขึ้นผมกลับไปห้อง อากาศในห้องยัง
อบอุ่นและชื้นอย่างบอกไม่ถูก ผิดกับอากาศข้างนอก ผมเดาว่าก่อนจะ
ออกจากห้องสองคนนั้นคงจะต่อกันอีกยก

ผมลองดูในกล่องเก็บอุปกรณ์เครื่องเสียง ถูยงอนามัยหายไปสองอัน
มีธนบัตรพันเยนพับเล็กๆ ใส่ไว้แทน และในถังขยะมีก้อนพิษชูเต็มไปหมด
ผมนึกถึงหน้าฮายามะ ฮิโรเอะแล้วปวดใจอย่างไรไม่รู้

2

นับตั้งแต่คืนนั้น คาคาโอะมาขอเช่าห้องผมหลายครั้ง

“พาไปโรงแรมบ้างดีไหม”

ผมเสนอ คาคาโอะทำหน้าบูดเป็นตุตติง

“นายไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะ ผู้หญิงเป็นสิ่งที่ชีวิตที่รักสบาย ถ้าพาไปโรงแรมในเมืองสักครั้งหนึ่งก็จะคิดว่าเป็นของตาย ไม่เอาดีกว่า ห้องนายก็พอแล้ว ฮิโรเอะก็พอใจด้วย”

“นายได้บอกเธอใหม่ว่าเป็นห้องใคร”

“บอกว่าห้องฉันเอง เหมือนเป็นบ้านหลังที่สองเวลาฉันกลับตึกเพราะว่าต้องทำโอทีด่วน เคยให้กุญแจเธอไปบอกว่าเข้าไปรอในห้องพักก่อนได้เลย แต่ว่านายไม่ต้องเป็นห่วง ฉันกำชับเธอไว้แล้วว่าห้ามแตะต้องของในห้อง”

“แหงอยู่แล้ว” ผมพูดพลางรับธนบัตรห้าพันเยนแลกกับกุญแจ

หลายวันต่อมามีสมาชิกใหม่มาขอเช่าห้อง เขาชื่อฮนตะ อยู่ฝ่ายจัดซื้อ คงได้ยินมาจากคาคาโอะ ถัดมาอีกสองวัน นากายามะ อยู่ฝ่ายธุรการมาขอเช่าห้อง คาคาโอะคงจะเป็นแหล่งข่าว

“นายได้เงินก็ดีแล้วนี่ อีกไม่นานนายคงจะได้เจอเรื่องดีๆ เหมือนแจ็ก เลมมอน¹”

คาคาโอะพูดหน้าตาเฉยระหว่างอยู่ในห้องน้ำกับผม

“แจ็ก เลมมอนหรอ”

“หนังเรื่อง ‘ดิ อะพาร์ตเมนต์’² ไง แจ็ก เลมมอนในหนังเรื่องนี้ให้ผู้บริหารที่บริษัทยืมห้องพักเพื่อทำเรื่องอย่างว่ากับกิ๊ก แถมผู้บริหารไม่ได้มี

¹ Jack Lemmon (ค.ศ. 1925–2001) นักแสดงชาวอเมริกัน เคยได้รับรางวัลออสการ์และรางวัลลูกโลกทองคำ เขามีผลงานการแสดงส่วนมากในบทตลก

แค่คนเดียว ผู้บริหารหลายคนต้องจ้องคิวเข้าห้องของเลมมอน วันพุธเป็นของหัวหน้าฝ่าย วันพฤหัสบดี เป็นของหัวหน้าแผนกอะไรทำนองนี้ ทำให้เขาได้เลื่อนขั้นไม่หยุดทั้งที่ไม่ค่อยได้ทำงานเป็นชิ้นเป็นอันที่บริษัท”

“พวกนายเป็นแค่พนักงานธรรมดาที่เข้ามาใหม่ไม่ใช่หรื”

“ตอนนี้เป็นแค่พนักงานธรรมดา แต่คนที่ติดหนี้บุญคุณนายบางคนอาจได้เป็นใหญ่เป็นโตก็ได้เนะ”

“ถ้ามีคนได้เป็นใหญ่เป็นโตจริงๆ ก็ดีนะสิ”

ผมพูดพลางสะบัดเจ้าโลกอยู่หน้าโถปัสสาวะ

วันหนึ่งหลังจากเริ่มให้เข้าห้องมาแล้วสามเดือน ผมอยู่ในที่จอดรถของร้านอาหารครอบครัวเพื่อรอจนถึงเข้าตามธรรมเนียม ลูกค้าเมื่อคืนคือคาตาโอเกะ เมื่อวานขึ้นคือฮนตะ และก่อนเมื่อวานขึ้นคือนากายามะ ธุรกิจเจริญรุ่งเรืองทำให้สามคืนนี้ผมไม่ได้นอนที่เตียงตัวเองเลย

ผมขับรถกลับอะพาร์ตเมนต์พลางขี้ตาด้วยความง่วง เปิดประตูห้องพักข้างในห้องยังอุ่นเช่นเคย ผมคิดว่าคาตาโอเกะคงจัดหนักตั้งแต่เช้า แต่แล้วเห็นว่าเขาเปิดเครื่องปรับอากาศทิ้งไว้

“ไอ้คาตาโอเกะ ฉันต้องเก็บค่าไฟแก”

ตอนที่ผมพูดคำนั้นมีอะไรไม่รู้กระตุกกระติกบนเตียง ผมสะดุ้งโหยงหันไปมองแล้วตกใจยิ่งกว่าเดิม หญิงแปลกหน้าคนหนึ่งนอนอยู่

แวบแรกผมคิดว่าตัวเองเข้าห้องผิด กวาดตามองรอบตัว หมู่นี้ผมไม่ได้อยู่ห้องเลยจำห้องตัวเองไม่ค่อยได้ แต่ถ้าเข้าห้องผิดก็ต้องไขกุญแจไม่ได้สิ

ตามตกลงกันคาตาโอเกะควรพาผู้หญิงออกไปแล้ว หมอนั้นคบหากับผู้หญิงอื่นนอกจากฮายามะ ฮิโรเอะหรือเนีย

ผมเดินไปที่เตียงเขย่าไหล่หญิงที่นอนอยู่

“นี่คุณ ตื่น หมดเวลาแล้ว”

ตายแล้วหรือเปล่าเนี่ย ความคิดนั้นแวบขึ้นมาในสมอง แต่เนื้อตัวเธอยังอุ่น หลังจากเขย่าไหล่ไปหลายครั้งเธอปรือตาขึ้น

เธอกะพริบตาปริบๆ แล้วดีดตัวขึ้นนั่ง

“คุณเป็นใคร”

เธอดึงผ้าห่มขึ้นมาปิดหน้าอก จ้องหน้าผมราวกับเห็นแมลงศัตรูพืช หน้าตาเธอดูคล้ายเชอร์ลีย์ แม็กเลน² สมัยสาวๆ

“ผมเป็นเจ้าของห้อง” ผมตอบ

“เจ้าของห้องนี้หรือ” เธอกวาดตามองรอบห้อง

“ผมไม่โกหกหรอกนะ หลักฐานคือกุญแจที่อยู่ในมือผมตอนนี้” ผมเขย่ากุญแจตรงหน้าเธอ “ผมแค่ให้เพื่อนเช่าห้องหาเงินค่าขนม ให้เช่าตั้งแต่สี่ทุ่มถึงหกโมงเช้า และตอนนี้เป็นเวลา---” ผมมองนาฬิกาข้อมือแล้วเบิกตาโพลง “แย่แล้ว ถ้าไม่รีบเดี๋ยวจะสาย ยังไงก็เลยเวลามาแล้ว คุณออกไปซะเดี๋ยวผมไปเก็บค่าปรับกับคาคาตาโอกะเอง”

“คาคาตาโอกะหรือ เขาเป็นใคร” เธอถามหน้านิ่วคิ้วขมวด

“คาคาตาโอกะไง ผู้ชายที่พาคุณมาที่นี้เมื่อคืนนี้ คุณมาอยู่กับเขาไม่ใช่หรื”

“ฉันไม่รู้จักผู้ชายคนนั้น”

“ไม่รู้จักหรือ เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ก็ฉันไม่รู้จักจริงๆ นี่” เธอเบะปาก

“ฉันคุณอยู่กับใคร ใครพาคุณมาที่นี้”

“ใครนะหรือ...” เธอครุ่นคิดครุ่นหนึ่งแล้วมองผมตาค้าง “ใครกันล่ะ” ผมปวดหัวตุบๆ

“ทำไมคุณไม่รู้จักคนคนนั้น หรือว่าคุณมาคนเดียว”

“เอ่อ ไม่ใช่...” เธอตะคาง เขียงคอก “มีใครบางคนพาฉันมาที่นี้”

² Shirley MacLaine นักแสดง นักร้อง และนักเขียนชาวอเมริกัน เธอเป็นนักแสดงนำหญิงในภาพยนตร์เรื่อง ดิ อะพาร์ตเมนต์ (The Apartment)

“คุณรู้ตัวนี่ ผมถามว่าใครบางคนทีว่าเป็นใคร”

“คือว่าฉันมาเลยจำไม่ค่อยได้ จำได้แค่ว่าฉันดื่มอยู่ที่ไหนสักแห่ง แล้วมีคนเข้ามาทัก เอ่อ เขาเป็นใครน้า”

เธอแหงนหัวเข้าไปในผมซอยสั้น เกาแกรกๆ มองหน้าผมเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ “น่าจะเป็นคุณนี่แหละ”

ผมถึงกับผงะ

“อย่าพูดบ้าๆ นะ จะเป็นผมได้ยังไงผมอยู่ในรถทั้งคืน”

“แต่ว่าที่นี้ห้องคุณไม่ใช่หรื”

“มันก็ใช่”

“ถ้าฉันคุณเป็นคนพาฉันมาไม่ใช่หรอ”

“ก็บอกแล้วไงว่าผมให้เช่าห้อง...”

ผมชี้แจงอธิบาย คราวนี้ทั้งหัวตัวเอง “ช่างเถอะ ผู้ชายของคุณจะเป็นใครก็ช่างไม่เกี่ยวกับผม คุณช่วยออกไปจากที่นี่ก่อนเถอะ”

เธอลอกตาโตไปมา เริ่มขยับมือข้างหนึ่งทำอะไรวางอย่างได้ผ่านพ้นแล้วอุทาน “อ๊ะ”

“มีอะไร” ผมถาม

เธอหันมาหาผมช้าๆ

“ช่วยแล้ว...”

“ผมถามว่ามีอะไร” ผมขยับจะเดินไปหา

“อย่าเข้ามา” เธอตวาด

“อะไรเล่า เกิดอะไรขึ้น”

เธอเงยไปครู่หนึ่งแล้วเงยหน้าขึ้น พิมพ์ว่า

“ฉันออกไปไม่ได้แล้ว”

“ทำไมล่ะ”

“เมื่อคืนไม่ได้ใส่ไอนั่น”

“ไฉนนั้นอะไร”

ผมถามไปแล้วค่อยนี้ก็ออกไปนับจำนวนตุ๊กตงในกล่องเก็บอุปกรณ์
เครื่องเสียง จำนวนเท่ากับเมื่อวาน ผมถามเธอ

“ผ้าปูที่นอนไม่เลอะใช่ไหม”

เธอยกผ้าห่มขึ้นเบาๆ

“ไม่เลอะ”

“วันนี้ ค่อยยังชั่ว” ผมโผล่ออกไปเปลาะหนึ่ง “แล้วทำไมคุณออกไป
ไม่ได้ล่ะ”

“ก็” เธอละล้าละลังก่อนจะตอบว่า “เพราะว่าเมื่อวานเป็นวันเสียงเต็มๆ”

“วันเสียงเหวอ อ้อ... เข้าใจแล้ว” ผมใช้นิ้วชี้เกาใต้ตา “ผมขอแสดงความ
เสียใจด้วย แต่ว่าแล้วไงล่ะ มันไม่เกี่ยวกับผมสักหน่อย”

“ถ้าฉันกลับไปก็ไม่ว่าอีกฝ่ายเป็นใครนะสิ เกิดฉันต้องขึ้นมาจะไป
เรียกร้องกับใครได้ล่ะ”

“เรื่องนั้นผมไม่รู้หรอก ผมจะไปรู้ได้ยังไงว่าเมื่อคืนคุณมีเซ็กส์กับใคร”

“แต่เขาน่าจะเป็นเพื่อนคุณคนใดคนหนึ่งไม่ใช่เหรอ”

“คงนั่นแหละ ผมคิดว่าน่าจะเป็นคาตาโอกะ แต่พิสูจน์ไม่ได้”

“ถ้าฉันคุณก็ไปสืบสิ ฉันจะไม่ออกจากที่นี่จนกว่าจะได้คำตอบ” เธอ
นั่งอยู่บนเตียงกำผ้าห่มไว้นแน่น

ผมปวดท้องจี๊ดๆ

“ทำไมผมต้องสืบหาคู่นอนของคุณด้วยล่ะ”

“เพราะว่าคุณเป็นที่พึ่งเดียว ถ้าคุณไม่ยอมทำละก็ฉันจะแหกปากร้อง
ปาวประกาศว่าคุณพาฉันมาที่นี่”

“ไม่ตกลงนะ ถ้าคุณทำแบบนั้นผมจะถูกไล่ตะเพิดจากที่นี่”

“ถ้าฉันก็ทำตามที่คุณบอกสิ”

ผมทำเอาสองข้าง หลุบมองเธอแล้วถอนหายใจ

“คุณเป็นคนผิวดำตั้งแต่แรกตามใครไม่รู้มาตั๋ยๆ”

“ก็มันช่วยไม่ได้นี่ ฉันเมานีนา เวลาฉันมาสมองจะว่างเปล่า” เธอ
ยิ้มทะเล้น

ต่อให้ไม่เมาก็คงไม่ต่างกันหรอก ผมกลืนคำพูดนั้นลงคอ

“เรามาประนีประนอมกันดีกว่า ผมจะตามหาผู้ชายของคุณให้ได้
ถ้าเจอตัวแล้วจะติดต่อคุณทันที คุณกลับไปรอที่ห้องตัวเองก่อนเถอะ”

“ไม่ คุณพูดแบบนั้นเพื่อตบตาฉันใช่ไหม ฉันไม่ออกไปหรอก” เธอ
มุดเข้าใต้ผ้าห่ม

ผมครางเบาๆ อยากจะเกลี้ยกล่อม แต่ถ้ามัวยืดเยื้อก็ต้องไปทำงาน
สายแน่ๆ

ผมเริ่มเตรียมตัวไปทำงาน หมู่นี้ไม่ค่อยได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ถุงเท้าเหม็น
แทบอ้วก ผมหยิบเสื้อผ้าชุดใหม่ในตู้ โยนถุงเท้าเก่าลงถังขยะแล้วผูกเนกไท
เธอโผล่หน้ามา

“จะไปทำงานหรือ”

“ใช่แล้ว”

“ทำงานที่ไหนล่ะ”

ผมบอกชื่อบริษัท

“ไม่เคยได้ยิน” เธอพิมพ์

“ขอโทษนะ”

“เนกไทเส้นนั้นไม่เข้ากับชุดเลย”

“ไม่ต้องยุ่ง” ผมตะคอก “วันนี้ผมยอมให้คุณอยู่ที่นี้ แต่ถ้าผมเจอผู้ชาย
ของคุณแล้วคุณต้องออกไปและห้ามให้ผู้เช่าห้องอื่นรู้เด็ดขาด”

“ฉันขอกินของในตู้เย็นได้ไหม”

“เชิญกินได้เลย อ้อ เกือบลืมไป คุณชื่ออะไร”

“ริเอโกะ”

“นามสกุลล่ะ”

“มียาซาวะ”

“มียาซาวะ ริเอโกะ... อย่ามาเล่นตลกนะ”

“นั่นชื่อฉันจริงๆ”

“ไม่ได้โกหกแน่ะ”

“จริงๆ” เธอพยักหน้าเหมือนเครื่องกล

“เฮ้อ ทำไมต้องมาเจอเรื่องแบบนี้ด้วยวะ” ผมบ่นพลางสวมรองเท้า

“ไปดีมาดีน้ำ” เธอยื่นมือจากใต้ผ้าห่ม โบกมือให้

ผมออกจากห้อง ปิดประตูดังโครม

3

เมื่อไปถึงบริษัท ผมหาจังหวะเรียกคาตาโอกะมาที่ห้องซังกาแฟ

“จริงสิ ฉันต้องคืนสิ่งนี้ให้นาย” คาตาโอกะล้วงกระเป๋าเสื้อ หยิบ
กุญแจที่ผมให้ยืมเมื่อวานออกมา

ผมฉวยกุญแจ จ้องหน้าเขา

“นายจะพาใครมาก็เรื่องของนาย แต่อย่าสร้างความเดือดร้อนให้ฉันสิ
ฉันจะไม่ให้นายเช่าห้องอีกแล้ว” ผมขึ้นเสียงใส่

คาตาโอกะกะพริบตาปริบๆ

“นายพูดเรื่องอะไรของนาย โมโหเรื่องอะไร”

“ผู้หญิงคนนั้นที่นายพามาฉันแหละ”

“ผู้หญิงคนนั้นหรือ เฮ้ย เดียวก่อน ฉันไม่ได้พาใครมาเลยนะ”

“แต่นายคือคนที่เช่าห้องเมื่อวานไม่ใช่รี”

“กำหนดการเปลี่ยนกะทันหัน ฮิโรเอะไม่ว่างเลยไปออกเดทไม่ได้
อุตส่าห์เช่าห้องไว้แล้ว เจ็บใจชะมัดเลย”

“ฉันนายไม่ได้ใช้ห้องหรอก”

ผมจ้องหน้าคาตาโอกะ ดูไม่ออกว่าเขาพูดความจริงหรือเปล่า

“มีอะไรเหรอ” คาตาโอกะถามด้วยสีหน้าเป็นห่วง

ผมเล่าเรื่องผู้หญิงชื่อมียาซาวะ ริเอโกะ คาตาโอกะเบิกตาโพลง
สายหน้าดิก

“ไม่ใช่ฉันนะ เพราะว่าเดดลัม เมื่อคืนฉันตรงกลับบ้านเลย ถามที่บ้าน
ฉันดูก็ได้”

“แต่ว่านายมีกุญแจห้องฉันไม่ใช่เหรอ”

“มันก็ใช่ แต่ไม่ใช่ฉัน ฉันไม่รู้จักผู้หญิงคนนั้น”

“นายให้ใครมีกุญแจรีเปล่า”

“เปล่า ฉันไม่ได้ให้ใครมีกุญแจเลย”

“งั้นก็ทะเลาะงั้นนะ ไม่น่าจะมีใครเข้าห้องได้นอกจากนาย”

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ฉัน ฉันเป็นผู้บริสุทธิ์” คาตาโอกะหน้าถอดสีปฏิเสธทำเฉย
แล้วตืดนิ้วดังเป๊าะเหมือนนกอะไรขึ้นได้ “รู้แล้ว บัมกุญแจ มีคนบัมกุญแจ
ห้องนั้น”

“บัมกุญแจเหรอ ทำไปเพื่ออะไรล่ะ”

“จะได้ใช้ห้องตามสบายเวลานายไปทำงานต่างจังหวัดหรือไม่อยู่ห้อง
บัมกุญแจแล้วก็ไม่ต้องจ่ายค่าพินย่น”

ผมอึ้งกับความเห็นของคาตาโอกะ นึกหน้าพวกที่มาเช่าห้องแล้วก็เป็น
ไปได้ที่คนพวกนี้จะทำเรื่องพรรคนั้น

“ถึงจะบัมกุญแจได้แต่ฉันก็ยังคาใจอยู่เรื่องหนึ่ง” ผมเอ่ย “คนร้าย
รู้ได้ยังไงว่าเมื่อวานห้องนั้นว่าง”

“นั่นสินะ” คาตาโอกะกอดอก “ทำไมนะ”

“เมื่อวานนายได้บอกใครรีเปล่าว่าเดดถูกยกเลิก”

“จะบอกใครเรื่องนั้นได้ยังไงเล่า”

“แล้วยังไงละเนี่ย”

“ฉันคิดว่าฮันตะน่าสงสัย” คาตาโอกะพูดพร้อมกับพยักหน้าหงิกหงัก
“อ้อ ใช่เลย หมอนั่นอาจจะทำเรื่องพรรคนั้นก็ได้ เขาเคยจีบผู้หญิงใจง่าย
ในดิสโกเทก”

“ไปเรียกทุกคนที่เคยเช่าห้องฉันมาดีกว่า” ผมตัดสินใจเด็ดเดี่ยว
“เมื่อทุกคนอยู่พร้อมหน้ากันจะเห็นได้ชัดเจนว่าใครโกหก”

“หวังว่าจะเป็นแบบนั้นนะ” คาตาโอกะพยักหน้าหงิกหงัก

ผมกลับมาที่โต๊ะลงโทรไปที่อะพาร์ตเมนต์ โทรไปตั้งหลายครั้ง
แต่สายไม่ว่างตลอด ผมเคาะปาก ผู้หญิงคนนั้นแอบใช้โทรศัพท์ของผม
หรือเนี่ย

ผมเคาะโต๊ะด้วยความหงุดหงิด ฮายามะ อิโรเอะเดินผ่านหน้ามา
พอดี ผมร้องเรียกเธอ

“ผมอาจจะถามแปลกๆ สักหน่อย เมื่อวานคุณมีนัดเด็ดๆกับคาตาโอกะ
ฝ่ายบัญชีใช่ไหมครับ”

อิโรเอะตกใจเล็กน้อยแล้วก้มหน้าขวยเขิน

“คุณคาตาโอกะเล่ากระทั่งเรื่องนั้นให้เพื่อนฟังด้วยหรือคะ” ขอบตา
เธอแดงเรื่อ

“ไม่ ไม่ ไม่” ผมกลบเกลื่อนสุดฤทธิ์ “เขาไม่ได้ปากส่ว่ง ผมจึงถาม
เขาเอง เอ่อ แล้ว...” ผมกระแอม “คุณยกเลิกเดดกะทันหันใช่ไหมครับ”

“เอ๊ะ ค่ะ...” อิโรเอะพยักหน้าเบาๆ “พอดีว่าฉันมีธุระด่วน เอ่อ
ไม่ทราบว่ามีอะไรหรือคะ”

“เปล่า ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไรหรอกครับ คือว่าผมกำลังสืบเรื่องหนึ่งอยู่”
ผมเลี้ยวริมฝีปาก “คุณได้เล่าเรื่องยกเลิกเดดให้ใครฟังรึเปล่าครับ”

“เปล่า ไม่ได้เล่าค่ะ”

“จริงหรือ ช่วยนឹคดีๆ ได้ไหมครับ”

เธอพลันส่งสายตาเคลือบแคลง

“คุณกำลังสืบเรื่องอะไรคะ คุณคาตาโอเกะพูดอะไรหือคะ”

“เปล่า ไม่ใช่ออย่างนั้นครับ ถ้าคุณไม่ได้เล่าก็แล้วไป”

ผมโบกมือปฏิเสธ บั้นยืมกลับเคลื่อน

ช่วงพักเที่ยงผมนั่งจับกลุ่มกับคาตาโอเกะ ฮนตะ และนากายามะอยู่ที่มุมโรงอาหาร เล่าเรื่องผู้หญิงที่นอนอยู่ในห้องผมให้พวกเขาฟัง

“ฉันไม่รู้จักผู้หญิงคนนั้นนะ” ฮนตะเอ่ยปากคนแรก “คาตาโอเกะเป็นคนเช่าห้องเมื่อวานก็น่าจะเป็นผู้หญิงของคาตาโอเกะไม่ใช่หือคะ”

“ก็บอกแล้วไงว่าไม่ใช่” คาตาโอเกะปฏิเสธทันควัน “ใครไม่รู้ใช้กุญแจสำรองไขเข้ามาในห้อง คงตั้งใจจะวางกับดักฉัน”

“วางกับดักนายแล้วจะได้อะไรละ” นากายามะถามพลางจัดแต่งทรงผมแสกข้างให้เรียบร้อย

“ฉันไม่รู้เรื่องนั้นหือคะ ไปถามคนร้ายเอาเองสิ” คาตาโอเกะตอบ

“ยังก็ก็ตาม ไม่ใช่ฉันแน่นอน” ฮนตะกินปุนร้อนท้อง “ฉันเป็นคนเจ้าชู้เคยเมาแล้วจีบสาวไม่เลือกหน้าก็จริง แต่คนอย่างฉันไม่เคยไม่ใส่ถุงยางไม่เคยแน่ๆ ฉันทำตามคำแนะนำของกระทรวงสาธารณสุขเสมอ” ฮนตะทูปโต๊ะ

“อืม” ผมใช้ความคิด สามคนนี้ไม่น่าจะมีเช็กซีโดยไม่ใส่ถุงยางจริงๆ

“เฮ้ คาวาชิมะ” นากายามะมองผมด้วยสายตาเคลือบแคลง “นายจำผู้หญิงคนนั้นไม่ได้จริงๆ หือคะ”

“อะไรเล่า หมายความว่ายังไง”

“ผู้หญิงคนนั้นอาจจะเคยมีอะไรกับนายแล้วลืมนายไม่ลง เลยบุกเข้ามาหานายเอง เรื่องที่ว่าถูกผู้ชายหิวมาเป็นเรื่องที่เธอถูกขืน”

“อ้อ” ฮนตะพูดเสริม “เหมือนที่คนโบราณเรียกว่า โอชิคาเกะเนียวโบ³ ไช้ใหม่”

³ ผู้หญิงที่ไปอยู่กับผู้ชายโดยที่ฝ่ายชายไม่เต็มใจ

“ไม่มีทาง” ผมส่ายหน้าตลก “ถ้าฉันไม่มาจี๋ถามพวกนายตั้งแต่แรก
หรือ คุณไม่เคยเห็นหน้าผู้หญิงคนนั้น และที่สำคัญ” ผมกลืนน้ำลายก่อน
พูดต่อ “ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนชอบฉันเลยสักครั้ง”

ชายทั้งสามจ้องหน้าผมเขม็ง ทำหน้าคล้ายจะบอกว่าอย่างนั้นเองหรือ
“ฉันคิดแผนดีๆ ออกแล้ว ขอยืมบัตรพนักงานหน่อย” ผมบอกพวกเขา
“บัตรพนักงานเหวอ จะเอาของพรรคนี้ไปทำอะไร” คาตาโอจะถาม
“บัตรพนักงานมีรูปถ่ายติดอยู่ ฉันจะเอาไปให้ผู้หญิงคนนั้นดูเพื่อว่า
เธอจะหนีออก”

“ก็ดีเหมือนกัน จะได้พิสูจน์ว่าฉันเป็นผู้บริสุทธิ์” นากายามะว่าแล้ว
ดึงบัตรพนักงานในซองใส่บัตรรถไฟฟ้าออกมา

“ก็ได้ ฉันเอาด้วย”

“สืบหาคำตอบมาให้ได้นะ”

ชายอีกสองคนก็ทำตาม

4

วันนี้ไม่มีไอทีผมตรงดิ่งกลับอะพาร์ตเมนต์ ผู้หญิงคนนั้นดูทีวีกลาง
กินมันฝรั่งทอดอยู่บนเตียงในห้องผม

“กลับมาแล้วเหวอ” เธอพูดแต่ไม่ละสายตาจากทีวี “เจอผู้ชายของฉัน
แล้วรึยัง” ถามอย่างไม่ทุกขร้อน ไม่รับรู้ความยากลำบากของผม

ผมปิดทีวี เรียงบัตรพนักงานสามใบบนเตียง

“ดูให้ดีๆ น่าจะอยู่ในนี้แหละ”

“หืม”

เธอปรายตามองบัตรสามใบ อุทาน “อ๊ะ” แล้วหยิบบัตรใบหนึ่ง
เป็นของฮันดะ

“หมอนั่นเหวอ” ผมถาม

“หิ” เธอส่ายหน้า “แค่คิดว่าคนที่ตรงสเปกฉันน่าจะเป็นคนนี้ แต่ว่าฉันไม่เคยเห็นหน้าเขา”

“ผมไม่ได้ถามเรื่องสเปกคุณ ผมถามว่าผู้ชายที่มาอยู่กับคุณเมื่อคืนเป็นใคร แล้วอีกสองคนนั่นล่ะ”

“เอ่อ... ไม่รู้จัก”

“ดูให้ดีๆ กว่านี้สิ”

“ก็ฉันจำไม่ได้นี่”

เธอใช้รีโมตคอนโทรลเปิดทีวี รายการวาไรตี้เบาสบายกำลังเริ่มฉายพอดี เธอดูทีวีแล้วหัวเราะปากกว้าง ฮ่าๆ

ผมชักปวดหัวอีกแล้ว

“ขอร้องล่ะ ออกไปก่อนเถอะ ต่อให้เมื่อวานเป็นวันเสี่ยงก็ใช่ว่าคุณจะทำอะไร หากคุณท้องขึ้นมาจริงๆ ผมจะหาผู้ชายของคุณให้อีกที่ ผมพร้อมให้ความร่วมมือ”

“ไม่ได้ ถ้าปล่อยให้เวลาผ่านไปนานขนาดนั้นยิ่งจะหาตัวไม่เจอ” เธอแย้งแล้วล้วงมือในถุงมันฝรั่งทอด

“แต่คุณจะทำอย่างไรแบบไม่มีกำหนดไม่ได้ล่ะ คนที่บ้านคงจะเป็นห่วง”

“อ๊ะ ประเด็นนั้นไม่ต้องเป็นห่วง เมื่อกี้ฉันโทรไปบอกแล้วว่าคืนนี้จะค้างบ้านเพื่อนอีก”

“แต่คืนนี้ผมตั้งใจว่าจะนอนที่นี่ คุณอยู่กับผู้ชายสองต่อสองคงไม่สบายใจใช่ไหมล่ะ”

เธอหันมามองผม หัวเราะมีเลศนัย หึๆ

“คุณคิดจะทำมีดีมีร้ายสิ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย”

“ถ้าคุณทำ ฉันจะถือว่าผู้ชายคนเมื่อวานคือคุณ ถ้าคุณจะไม่กล้าฉัน

เมื่อใจเรื่อนั้นไว้ได้เลย” เธอหันกลับไปดูทีวีหัวเราะแบบไม่ทุกซรีอน

ผมไม่ได้เปลี่ยนเสื้อผ้า ใส่รองเท้าอีกรอบ

“จะไปไหนรี” เธอถาม

“ไปหาอะไรกิน จะไปซื้อโฮกะเบ็น⁴”

“ซื้อเผื่อฉันด้วยนะ แล้วก็เอาไก่ทอดด้วย”

เฮ้อ ผมถอนหายใจออกจากห้อง

คืนนั้นผมจำต้องให้เธอค้างที่ห้อง เธอนอนเตียงส่วนผมนอนพื้น เธอนอนดิ้น บางครั้งเรียวขาขาวโผล่มานอกผ้าห่ม ผมมีอารมณ์ทางเพศหลายครั้ง แต่ทุกครั้งผมพยายามควบคุมโป่งخمใจไว้ บอกตามตรงผมแทบไม่ได้นอนเลย

เช้าวันรุ่งขึ้นผมตีกาแฟดำแค่แก้วเดียว รีบเตรียมตัวออกไปข้างนอก ถ้าไม่ออกไปจากห้องนี้หวังได้เป็นบ้า เธอยังนอนกรนครอกๆ ไม่ทุกซรีอนเหมือนเดิม

ผมใส่รองเท้าแล้วนึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันพฤหัสบดีเป็นวันทั้งขยะ ผมถอดรองเท้าอีกรอบ ขึ้นไปบนห้อง

ในถุงดำมีกล่องข้าวเปล่าเมื่อคืนและถึงขยะคว่ำอยู่ ของที่ห่อออกมาจากถึงขยะมีแค่เศษกระดาษเล็กน้อยกับถุงเท้าที่ผมทิ้งเมื่อวาน

ทันใดนั้นมีบางอย่างติดอยู่ในหัว ผมรู้สึกทะแม่งๆ แต่ไม่รู้ว่ามันเป็นเพราะอะไร ผมคงนอนไม่มึ

ผมถือถุงขยะออกจากห้อง ดูนานพิก้า ออกมาเร็วกว่าปกติเกือบชั่วโง

ผมวางถุงขยะในจุดทั้งขยะ เดินไปสถานีรถไฟ ความรู้สึกค้างคาใจยังคงอยู่ ทั้งที่เห็นของสำคัญแต่ดูไม่ออก---ผมรู้สึกแบบนั้น

ผมอยู่ในสภาพนั้นจนมาถึงสถานีรถไฟ หยิบที่ใส่บัตรรถไฟในกระเป๋าเลื่อนออก วัตถุสีขาวพลันร่วงลงมา ผมก้มมอง มันคือก้อนกระดาษทิชชู

⁴ อาหารกล่องแบบส่งกลับบ้านของร้านแฟรนไชส์ที่ชื่อว่า ฮอกกะ ฮอกกะ เท (Hokka Hokka Tei)

ผมเก็บมันขึ้นมามีทั้งลงถึงขยะแถวนั้น

จังหวัดนั้นเอง สิ่งที่ดีคืออยู่ในหัวปล้นหลุดออก ผมตะลึงงัน

อ้อ ยายตัวแสบ

ผมย้อนกลับไปทางเดิม

5

ขณะนี้เป็นเวลาสิบเอ็ดโมง

ผมจอดรถที่ริมถนนเฝ้ามองแมนชั่นตัวเอง ถ้าพูดให้ถูกคือเฝ้ามอง
คนที่เข้าออกแมนชั่น ผมโทรไปแจ้งบริษัทแล้วว่าวันนี้ขอลา

จะจับให้ได้คาหนังคาเขาเลย---ผมจ้องทางเข้าออกต่อไป

สิ่งที่เป็นค่าไถ่คือของในถังขยะ

มียาขาวะ วิเอโกะบอกว่าเมื่อคืนวานขึ้นผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาจับและ
พาเธอมาที่แมนชั่นนี้ เธอยืนยันว่าตัวเองมีเซ็กซ์กับผู้ชายคนนั้น

แต่ถ้าเป็นเช่นนั้น เศษกระดาษทิชชูจำนวนมากน่าจะทิ้งอยู่ในถังขยะ
เป็นไปไม่ได้ว่าเมื่อวานเธอทิ้งขยะในถังไปแล้ว เพราะว่าถุงเท้าที่ผมทิ้งไว้
เมื่อเช้าวานนี้ยังอยู่

หมายความว่าเธอโกหก เธอมาที่นี้เอง ไม่ได้มีผู้ชายที่เหนียวมา

ถ้าเช่นนั้นทำไมเธอต้องโกหกว่าผู้ชายพามาล่ะ

คงเพื่อจะปักหลักอยู่ที่ห้องผม ด้วยข้ออ้างนั้นทำให้ผมไม่กล้าไล่เธอ
ออกจากห้องจริงๆ

แล้วทำไมเธอมาห้องผมล่ะ และทำไมต้องปักหลักอยู่ด้วย

เป้าหมายของเธอไม่ใช่ผมแน่นอน เธอไม่เคยเห็นหน้าผม และผมก็
ไม่ได้หลงตัวเองขนาดนั้น

แสดงว่าการอยู่ที่ห้องนี้มีความหมาย

ผมคาดเดาว่าเป็นเรื่องไประณีย์หรือเปล่า ผมไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ แต่ไประณีย์ขึ้นสำคัญน่าจะส่งมาที่ห้องผม และเธอรอไประณีย์ขึ้นนั้นอยู่

ผู้จดหมายของแมนชันนี้ไม่ได้อยู่ที่ประตูของแต่ละห้อง แต่อยู่รวมกันที่ทางเข้าชั้นหนึ่ง จดหมายธรรมดาจะใส่อยู่ในนี้ แต่ผมเดาว่าไประณีย์ที่ผู้หญิงคนนั้นรอน่าจะเป็นจดหมายด่วนหรือจดหมายลงทะเลเบียน เธอจึงต้องคอยอยู่ที่ห้อง

บุรุษไประณีย์ที่ผมเฝ้ารอปรากฏตัวราวๆ สิบเอ็ดโมงยี่สิบนาที เขาใส่แว่นและตัวเตี้ย ผมเพ่งมอง ทว่าบุรุษไประณีย์คนนี้ส่งจดหมายธรรมดา เขาแค่หย่อนจดหมายลงในตู้จดหมายต่างๆ ที่อยู่ตรงทางเข้า แถมในตู้จดหมายของผมก็ไม่มีจดหมายอะไรเลย

ผมผิดหวังพุบ่น้ำกับพวงมาลัยรถ จังหวะนั้นมีรถคันหนึ่งมาจอดตรงหน้า เป็นรถมินิแวน ชายหนุ่มก้าวลงมา เปิดประตูท้ายรถ ในที่วางของมีกล่องกระดาษกองพะเนิน

บริการขนส่งพัสดุ---ผมเงยขึ้น

ชายหนุ่มตั้งกล่องกระดาษใบใหญ่ขนาดสิบแปดลิตรซ้อนกันสองใบ แล้วยกสองมือ ท่าทางจะหนักเอาการ สะโพกสั่นเบาๆ แต่เขาก็ยังยกกล่องเข้าไปในแมนชัน

ผมชะงักออกมานอกหน้าต่างมองชั้นสองของแมนชัน เห็นแค่ส่วนบนของประตูแต่ละห้อง ประตูห้องผมนับจากฝั่งซ้ายเป็นลำดับที่สอง

ประตูห้องผมเปิดออกและเปิดค้างไว้ครู่หนึ่ง ในที่สุดประตูก็ปิดลง ไม่นานพนักงานส่งพัสดุดูออกมาจากแมนชัน

ผมถึงบางอ้อ ไประณีย์ที่มาส่งถึงห้องไม่ได้มีแค่จดหมายลงทะเลเบียนหรือจดหมายด่วน ไประณีย์ที่เธอรออยู่คือกล่องพัสดุ

ขณะคิดว่าจะทำอย่างไรดีประตูห้องผมก็เปิดอีกครั้ง ผมผลุบเข้าไปในรถ ผู้หญิงคนนั้นโผล่มา แต่งหน้าเข้ม สะพายกระเป๋าเฉียงใบเล็ก ไม่ได้

ถือกล่องพัสดุที่พนักงานมาส่ง

ผมรอจนเธอเลียหัวผมลับตาไปแล้วค่อยลงจากรถ

ผมเข้าไปในแมนชั่นยืนอยู่หน้าห้องตัวเอง ลองดึงประตู ประตูล็อกอยู่
แปลกชะมัด กฎุแจห้องนี้มีสองดอกและอยู่ที่ผมทั้งสองดอก ผู้หญิงคนนั้น
ล็อกประตูได้อย่างไร

ผมเอียงคองจนพลงไขกุญแจเปิดประตู ตรงจุดถอดรองเท้า มีกล่อง
กระดาษที่พนักงานส่งพัสดุกู้ขึ้นมาส่งด้วยความยากลำบากวางเรียงอยู่สองใบ

ผมนั่งยองลงดูแบบฟอร์มติดหน้ากล่อง ที่อยู่ผู้รับคือที่อยู่ของห้องนี้
แต่ชื่อผู้รับคือ “บริษัทเมียซาอะ” ผมงงไปหมด และผู้ส่งคือ---

บริษัทผมเอง

6

ผมมาถึงบริษัทตอนบ่ายโมงเศษ ทุกคนทำหน้าง

“อ้าว วันนี้คุณลาป่วยเพราะเป็นหวัดไม่ใช่หรือ” หัวหน้างานถาม

“ใช่ครับ แต่ว่าไข้ลดแล้ว ผมเลยมาสะสางงานที่ค้างค้างเมื่อวานดีกว่าครับ”

“หืม เป็นความคิดที่ดีนะ แต่อย่าเอาหวัดมาติดคนอื่นล่ะ” หัวหน้างาน
ว่าแล้วโบกมือเหมือนไล่แมลงวัน

ผมกลับมาที่โต๊ะตัวเอง เปิดคอมพิวเตอร์ เริ่มหาข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ
ผมเงยหน้าขึ้นเห็นฮายามะมองมาแต่ไกล แต่ว่าผมแก้งะเมินทำงานต่อไป

ผมหาข้อมูลเสร็จ โทรศัพท์สองสายแล้วลุกจากโต๊ะ มองหาฮายามะ
ฮิโรเอะ เธอยืนอยู่หน้าเครื่องถ่ายเอกสาร ผมมองเธอ เธอก็มองผม สายตา
เชือดเฉือนกันแทบจะส่งเสียงดังเปรี๊ยะ

ผมขยับตาแล้วออกจากห้องรออยู่ที่ทางเดิน เธอก็ตามออกมา

“ไปดาดฟ้ากันเถอะ” ผมเสนอ

เธอพยักหน้าแทนคำตอบ

วันนี้อากาศดี ลมไม่แรงแม้อยู่บนดาดฟ้า ผมออกจากปล่องบันได
เหลียวมองฮายามะทันที

“กล่องพัสดุอยู่ที่ผมนะ” ผมพูดลอยๆ

เธอจ้องตาผมเขม็ง แล้วยิ้มจางๆ

“นึกแล้วเสียว เป็นไปอย่างที่คุณคิดเลย”

“ผู้หญิงคนนั้นโทรมาบอกหรือ”

“โทรมาช่วงเที่ยงกว่าๆ ค่ะ บอกว่าช่วงที่มารับรถจะไปชน ปรากฏว่า
มันหายไปจากห้อง พอฉันได้ยินแบบนั้นก็คิดว่าเป็นฝีมือของคุณควาซิมะ
เพราะว่าวันนี้คุณลา”

“ผมเฝ้าดูอยู่หน้าแมนชั่น”

ฮิโรเอะยกไหล่อย่างขบขัน

“นาโอมิหลอกเนียนแล้วแต่ยังถูกจับได้รีเนี่ย”

“ผู้หญิงคนนั้นชื่อนาโอมิหรือ”

“ค่ะ”

“ผมโดนหลอกเต็มเปาเลยจนถึงเมื่อเช้า” ผมทอดตามองไปไกลแล้ว
จ้องหน้าฮิโรเอะอีกครั้ง “เธอคิดจะทำอะไรกับสิ่งนั้นหรือ”

ทว่าฮิโรเอะไม่ตอบ หลบตา ยิ้มมุมปากแปลกๆ

ของข้างในกล่องพัสดุคือกระป๋องใส่สารทำลายอินทรีย์ชื่อโทลูอิน⁵
เป็นกระป๋องขนาดยี่สิบลิตร ส่งมาสองกระป๋อง

พอเห็นกระป๋องนั้น ผมก็อ่านกลอุบายออก

เป้าหมายของคนร้ายคือการนำกระป๋องโทลูอินออกจากบริษัท แต่ว่า
มันหนักและมีขนาดใหญ่จึงขนออกมาเองไม่ไหว วิธีที่คิดออกคือใช้บริการ

⁵ Toluene สารเคมีชนิดหนึ่งที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ มักนำไปใช้เป็นตัวทำละลายในอุตสาหกรรม
ต่างๆ และใช้เป็นสารตั้งต้นผลิตยาเสพติดได้ด้วย

ขนส่งพัสดุ ทำที่เป็นส่งพัสดุจากบริษัทไปยังสำนักงานสมมติที่ไหนสักแห่ง
สถานที่ที่ถูกเลือกให้เป็นสำนักงานสมมติคือห้องผมเอง
คนร้ายคงไม่รู้ว่าห้องนั่นคือห้องผม เห็นว่าปกติไม่มีคนอยู่ ถ้าแอบ
เข้ามาใช้คงไม่เป็นไร

ทำไมฮิโรเอะคิดแบบนี้ล่ะ นั่นเป็นเพราะว่าเธอได้ยินมาแบบนั้น
ผมนึกถึงคำพูดของคาตาโอะกะ เวลาเขาจะใช้ห้องผมเขาบอกฮายามะ
ฮิโรเอะว่าห้องนี้เป็นบ้านหลังที่สองของตัวเอง
ผมสมมติว่าฮิโรเอะเป็นคนร้ายและลองตั้งข้อสันนิษฐานดู ปรากฏว่า
ไซปริศนาทั้งหมดได้กระจ่าง

ข้อแรก เธอขโมยกุญแจห้องผมได้ไม่ยาก เพราะว่าคาตาโอะกะเคยฝาก
กุญแจไว้ที่เธอ ข้อสอง เธอรู้ว่าเดดกับคาตาโอะกะถูกยกเลิก เนื่องจากตัวเอง
เป็นคนขอยกเลิกเอง

และข้อสาม ของในกล่องพัสดุนั้น เธอคงไม่ได้อยากจะมีสินค้า
ทั่วไปที่บังเอิญมีอยู่ในคลังสินค้าของบริษัท แต่เธอตั้งเป้าที่จะขโมยของ
สิ่งนี้ตั้งแต่แรก จึงสั่งซื้อไปที่ซัปพลายเออร์และคนที่สั่งซื้อสินค้าได้มีแค่
คนในฝ่ายวัตถุดิบ

ผมใช้คอมพิวเตอร์เครื่องเมื่อก็ตรวจสอบการสั่งซื้อสารทำละลาย
อินทรีย์ในรอบหนึ่งเดือนนี้ พบว่าฝ่ายวัตถุดิบสั่งซื้อโพลูอินกระป๋องขนาด
ยี่สิบลิตรจำนวนสองกระป๋องตามคำสั่งของฝ่ายวิศวกรรม สินค้ามาส่งเมื่อ
สามวันที่แล้วและฝ่ายวิศวกรรมรับมอบสินค้าแล้ว คนที่ดำเนินการขั้นตอน
เหล่านั้นคือฮายามะ ฮิโรเอะ

ผมโทรไปที่ฝ่ายวิศวกรรมตรวจสอบข้อเท็จจริง ผู้รับผิดชอบตอบว่า
ไม่ได้สั่งซื้อโพลูอิน

“จะเอาไปขายเหรอ” ผมถามเธอที่หันเสียวนหน้าให้ “จะเอาโพลูอิน
นั้นไปขายที่ไหน”

อีโรเอะหันมาหาผมช้าๆ

“ทำนองนั้นแหละ”

“ขายให้ยากูซาริ”

อีโรเอะส่ายหน้า

“ถ้าขายให้คนพวกนั้นจะโดนกดราคา ฉันไม่อยากยุ่งด้วยหรอก พวกฉันตั้งใจจะขายเอง แบ่งใส่ขวดเครื่องดื่มที่กำลังแล้วให้นาโอมิกับเพื่อนๆ ไปช่วยกันขาย เธอรู้ดีเรื่องช่องทางจำหน่าย”

“ของแค่นั้นจะขายได้สักเท่าไรกันเชียว”

อีโรเอะเอียงคอเบาๆ “ประมาณหนึ่งล้านสองแสนเยนมัง” เธอตอบ
“คำนวณคร่าวๆ ร้อยสี่สี่ สามพันเยน”

ผมส่ายหน้า “แพงกว่าต้นทุนตั้งหลายสิบเท่า”

“แต่ก็มีคนซื้อนะ”

“คงจั้นแหละ”

ผมเคยอ่านเจอในหนังสือพิมพ์ว่าโทลูอินบริสุทธ์ร้อยเปอร์เซ็นต์คือของล้ำค่าสำหรับพวกเด็กๆ ที่ชอบดมทินเนอร์

“นี่ คุณคาราซิมะ” อีโรเอะทำเสียงหวาน “คืนมันให้ฉันได้ไหม ถ้าคุณคืนให้ฉันจะยอมทุกอย่างเลย”

ไม่รู้ทำไม ผมขมลูกเกรี้ยวทั้งตัว

“ไม่ได้หรอก ผมจะส่งคืนขับพลายเออร์ เพราะมันเป็นความผิดพลาด”

“หืม ไม่ได้เหรอ” เธอไม่ได้ดูท้อแท้ขนาดนั้น “นี่ คุณจะบอกเรื่องฉันกับปรีซ์ทรีเปล่า”

“ผมไม่อยากเป็นคนขี้ฟ้องนะ” ผมตอบ “คุณต้องสัญญาก่อนว่าจะไม่ทำเรื่องแบบนี้อีก”

อีโรเอะหัวเราะก๊าก “ไม่รู้จะคิดอะไรอยู่

“ทำอะไรรู้”

“ฉันนึกถึงเรื่องที่นาโอมิพูดว่าคุณควาชิมะไม่ทันคน”
ผมเถียงไม่ออก ทำหน้าบึ้ง
ฮิโรเอะหัวเราะแล้วพูดว่า “เดี๋ยวหน้าฉันจะลาออกล่ะ”
“ลาออกรี ทำไมล่ะ”
“ก็งานน่าเบื่อ ไม่เจอผู้ชายดีๆ ด้วย”
“เรามีคาตาโอะกะอยู่ทั้งคนนี่”
เธอกลั้นหัวเราะไม่อยู่
“ผู้ชายเซซุๆ ชี้เห็นยวพรรคินันฉันไม่เอาแล้ว นานๆ ที่น่าจะพาไป
ห้องสวีตในโรงแรมบ้าง”
“...หืม”
“จ้ะ เราจบกันแค่นี้ละ”
ฮิโรเอะโบกมือลาแล้วเข้าไปในปล่องบันได
ผมทิ้งเวลาเล็กน้อยก่อนจะตามเข้าไป กลับมาที่โต๊ะทำงาน คาตาโอะกะ
รออยู่ที่นั่น
“เรื่องผู้หญิงคนนั้นว่ายังไง”
“อ้อ เรียบร้อยแล้ว”
“เรียบร้อยแล้วเหรอ หมายความว่ายังไง”
“นายลืมไปเถอะ”
“จะให้ลืมได้อย่างไรเล่า เฮ้ เป็นอะไร สีหน้านายดูไม่ดีเลย อะฮ้า ผู้หญิง
คนนั้นเกี่ยวข้องกับนายจริงๆ ไช้ไหม ก็เลยกลุ้มใจ นายปรึกษาฉันได้นะ
ถ้าเป็นเรื่องผู้หญิงฉันรู้พอตัว” คาตาโอะกะยี้ดอก
“ถ้าเป็นเรื่องผู้หญิงรี”
“อ้อ ไช้แล้ว” คาตาโอะกะพูดเต็มปาก
“นั่นสินะ” ผมพยักหน้า “นายอ่านผู้หญิงขาดจริงๆ”
ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่

แนะนำนักเขียน

ฮิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโป ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ Houkago (After School) ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของฮิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมเล่นเข้ามา

นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย) ครัวร์รางวัลนาโงกิ และรางวัลฮงคะคุมิสเตอร์ ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555 และรางวัล Naiin Readers' Awards 2023 อันดับ 1 รางวัลที่สุดของนิยายสืบสวนสยองขวัญแปลเอเชียแห่งปี Seijo no Kyuusai (พิชรักสังตาย) ได้รับการดัดสรรให้เป็นหนังสือติดดาว ปี 2561 โดยสมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยในปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรรางวัลนาโงกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดหัว), Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย), Tantei Galileo (กาลิเลโอไขคดี) ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น Himitsu (ความลับ), Byaku Yako (พระอาทิตย์เที่ยงคืน), Game no Na wa Yukai (เกมรักพาดหัว) และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

ทินภาส พาหะนิชย์ เป็นคนกรุงเทพฯ โดยกำเนิด เริ่มต้นเรียนภาษาญี่ปุ่นที่สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง เมื่อ พ.ศ. 2540 หลังสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี ได้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาญี่ปุ่น ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2549

ทินภาสเริ่มทำงานแปลตั้งแต่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 4 และทำงานแปลเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ผลงานแปลที่ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ใดฟุคุ ได้แก่ “เกมรักพาดัว” “โชคชะตา” “ความลับกาลิเลโอ” “ม่านภาวนา” “แทนเดอร์โนส สะดวกรักที่ปักใจ” “ตุ๊กตาปีเอโรในคฤหาสน์กังเขน”

怪しい人びと ผ่นาวที่คอสตาริกา

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

AYASHII HITOBITO SHINSOBAN Copyright © Keigo Higashino 1994
Thai translation rights arranged with KOBUNSHA CO., LTD
through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Kana Japanrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2568
จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฟกุ
ISBN 978-616-14-0678-3

เคโงะ, ฮิงาชิโนะ.

ผ่นาวที่คอสตาริกา.- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม์, 2568.

192 หน้า.

1. นวนิยาย. I. ทินภาส พาหะนิชย์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

808.83

ISBN 978-616-14-0678-3

เจ้าสำนักไต้ฟกุ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการเอ็ดิตภาษาไทย

บรรณาธิการเล่ม

พิสูจน์อักษร

วาดภาพปก

แบบปก/เนื้อใน

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายบริหารงานพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ประยูร หงษ์ธร

ภูสุรี ภูมิภัก

อรไพลิน โชควิริยากร จิตติรัตน์ ตรงค์เรือง

รามิน จันทรจอม

Bomfha

มารีสา ซาติยาภา รุ่งฤทัย ศรีสุข

อัศคนันฐ์ ชุ่มนุ้ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม์ จำกัด

214 ซอยพระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621 0 2415 6507

www.booktime.co.th

พูนฟู
Green
Read
กรุณาอ่านสายนานาชาติ
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารผลงานได้ที่

 : DaifukuPUB

 : daifukupublishing

 : @daifukupublishing

คนที่คุณไวใจ...อาจกำลังปิดบังสิ่งที่คุณไม่เคยนึกฝัน

ฝนหนาวที่คอสตาริกา รวม 7 เรื่องสั้นจาก อิงาซีโนะ เคโงะ ที่ทั้งบีบคั้นความรู้สึก

หักมุมอย่างไร้ปราณี และตั้งคำถามกับทุกความสัมพันธ์ที่เราคิดว่า “มั่นคง”

หญิงสาวนิทรา เขากลับห้องมาพบหญิงสาวปริศนา ก่อนจะเผชิญฉากกลับของอาชญากรรม
ช่วยขานอีกทีได้ไหม เมื่อการปล้นผัดแผ่น พาเขาไปพบกรรมการเบสบอลผู้เคยสร้างบาดแผลในอดีต

ตายแล้วทำงานไม่ได้ มีคนทำงานหนักจนเสียชีวิตในที่ทำงาน แต่โดนปกปิดอย่างเงียบเชียบ

ทั้งที่น้ำจะหวาน พ่อผู้สูญเสียลูก...กำลังจะฆ่าภรรยาใหม่ระหว่างอันนิมู

ณ ประภาคาร การผจญภัยสู่สถานที่ลึกลับและความลับต้องห้ามระหว่างเพื่อนรักวัยเด็ก

แจ้งข่าวแต่งงาน จัดหมายเชิญงานแต่งงาน...ที่แนบรูปถ่ายของคนแปลกหน้า

ฝนหนาวที่คอสตาริกา ในต่างแดนที่เปลี่ยวเหงา เรากลับได้เข้าใจสิ่งที่เราเคยมองข้าม...

อิงาซีโนะ เคโงะ ชิดเส้นได้ความสัมพันธ์ที่เป็นจุดเริ่มต้น

ของทั้ง 7 ปริศนา เรื่องนี้จึงไม่ใช่แค่สืบสวน...

หากเป็นการเจาะจิตใจมนุษย์ และสะกิดว่า “เรารู้จักคนที่อยู่ข้างๆ ดีแค่ไหนแล้ว?”

